

Lupta spirituală (versetele 1-3) - continuare

Versetul 1

Pavel știa că credincioșii din această zonă se aflau într-o situație periculoasă și dorea ca ei să știe că era îngrijorat pentru ei:

Coloseni 2.1: Pentru că vreau ca voi să știți ce mare luptă duc pentru voi și pentru cei din Laodiceea și pentru toți câți nu mi-au văzut fața în trup,

Faptul că el menționează aici „Laodiceea” și mai târziu „Ierapole” (Coloseni 4.13) arată clar că și aceste adunări vecine se aflau în dificultate. Aceasta arată că inamicul depune eforturi neîncetate. Dacă învățătorii falși nu puteau găsi un auditoriu printre credincioșii din Colose, ei vor încerca în Laodiceea sau Ierapole.

Versetele 2,3

Marea dorință a lui Pavel a fost ...

Coloseni 2.2,3: ... pentru ca să le fie încurajate inimile, fiind strâns uniți în dragoste, și pentru toate bogățiile siguranței depline a înțelegerii, pentru cunoașterea tainei lui Dumnezeu, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței.

Să fie „uniți în dragoste” însemna că „inimile lor” erau mângâiate în Domnul. A avea „deplina siguranță a înțelegerii” tainei însemna că duhul lor, gândirea lor erau instruite cu privire la adevăr. Acest lucru îi va înarma împotriva înșelăciunii vrăjmașului. Dacă credincioșii din Colose ar fi fost așa, ar fi fost greu pentru vrăjmaș să se impună în biserică. „Siguranța deplină”, la care se referă Pavel aici, nu era siguranța că sufletele lor erau mântuite; ei știau deja acest lucru. Ei trebuiau să aibă deplina siguranță că în taina lui Dumnezeu li s-au dat „toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii”. Această asigurare îi va scuti de a căuta adevărul în altă parte, în afara acestei taine. Așa că Pavel s-a rugat cu ardoare ca ei să fie într-o stare spirituală bună, astfel încât să poată beneficia de adevăr.

Pornind de la exodul lui Israel din Egipt spre Canaan, „comorile de înțelepciune și de cunoaștere”, despre care vorbește Pavel aici, sunt contraimagea moștenirii (posesiunii) promise lui Israel în țara Canaan (compară cu Efeseni 1.3).

Obstacole în calea realizării adevărului tainei (versetele 4-19)

Pavel a vorbit mai întâi despre importanța înțelegerii tainei lui Dumnezeu și a mersului în dragoste pe calea credinței împreună cu frații. În acest fel, adevărul tainei ar fi pus în practică. Acum el avertizează asupra pericolului de a fi distras de la acest obiectiv. În al doilea capitol, el expune diferitele trucuri și capcane folosite de diavol pentru a-i îndepărta pe credincioși de la simplitatea față de Hristos [compară cu 2 Corinteni 11.3]. El arată, de asemenea, că Hristos este răspunsul la tot ceea ce vrăjmașul introduce pentru a-i prinde în capcană pe credincioși.

Patru pericole spirituale

Pavel se ocupă acum de patru pericole spirituale semnificative, care îl vor îndepărta pe om de adevărul tainei lui Dumnezeu, dacă nu este vigilent:

- „cuvinte convingătoare” de elocvență (Coloseni 2.4-7)
- raționalismul filosofic (Coloseni 2.8-15)
- ritualismul iudaic (Coloseni 2.16,17)
- misticism [superstiție] (Coloseni 2.18,19).

Chiar dacă aceste rătăcirii sunt de natură diferită, ele se referă la același grup de învățători care se aflau în procesul de corupere a credincioșilor cu învățăturile lor false. Hamilton Smith comentează:

Este remarcabil faptul că niciunul dintre aceste lucruri rele nu reprezintă marea imoralitate a lumii, ci mai degrabă lucruri care fac apel la intelect sau la latura religioasă a naturii umane. Tocmai din acest motiv, ele reprezintă un pericol foarte deosebit pentru creștinii credincioși.¹

Această serie de capcane spirituale ar trebui să ne reamintească faptul că nu trebuie să subestimăm puterea și înșelăciunea diavolului.

Să revenim la tipologia cuceririi țării Canaanului de către Israel: dacă Coloseni 1.15-22 ne oferă o privire spre comandantul oștirii Domnului, iar Coloseni 2.2,3 spre moștenirea Canaanului, atunci Coloseni 2.4-19 - pasajul pe care urmează să îl studiem - ne oferă o imagine a dușmanilor din țară. Canaaniiții reprezintă diferitele tipuri de răutăți spirituale, pe care credinciosul le întâlnește „în locurile cerești” (domeniul vieții spirituale, Efeseni 6.12). Dacă studiem aceste patru lucruri, vedem că intenția vrăjmașului sufletelor noastre poate fi rezumată într-o singură frază: „Și nu după Hristos” (Coloseni 2.8). Așadar, ABC-ul diavolului este „Anything **B**ut **C**hrist [Orice, dar nu Hristos].”

Este semnificativ faptul că Pavel începe fiecare dintre aceste patru avertismente cu cuvintele: „Pentru ca nimeni ...” (Coloseni 2.4), „să nu fie nimeni ...” (Coloseni 2.8), „Nimeni să nu vă judece ...” (Coloseni 2.16) și „Nimeni să nu vă facă ...” (Coloseni 2.18). Acest lucru ne arată că diavolul nu se folosește doar de îngerii săi și de elementele lumii pentru a-și face lucrarea rea, ci și de oameni. De asemenea, este semnificativ faptul că el folosește într-adevăr aceste mijloace, dar nu folosește nimic care este „după Hristos”; aceste lucruri nu se potrivesc scopului său rău (Coloseni 2.8). Pentru fiecare dintre aceste patru lucruri, pe care vrăjmașul încearcă să le introducă prin oameni vicleni și iscușiți, Pavel numește un antidot potrivit, care îi va feri pe credincioși de aceste ademeniri, dacă vor ține seama de el. Așa cum am menționat mai devreme, răspunsul la toate aceste influențe este să știm ce avem în Hristos și să ne folosim în ele. Aceasta este protecția și scutul nostru.

¹ H. Smith, Der Brief an die Kolosser, „Die Seelenübungen des Apostels (cap. 2:1-3)”. Online la: www.bibelkommentare.de.

1. Cuvinte seducătoare de elocvență (versetele 4,5)

Versetul 4

Primul lucru, care i-a caracterizat pe acești falși învățători, a fost o mare demonstrație de elocvență omenească. Pavel spune:

Coloseni 2.4: Și spun aceasta, pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbire convingătoare.

Elocvența este arta de a folosi limbajul pentru a trezi sentimente. Grecii erau deosebit de impresionați de elocvență (Faptele apostolilor 12.21,22). Elocvența în sine nu este neapărat rea (Faptele apostolilor 18.24). Pericolul este, că ea este folosită cu intenția de a impune propriile opinii înșelătoare și scopuri eretice și de a „atrage oamenii după sine” (Faptele apostolilor 20.30). Pavel i-a avertizat pe credincioșii din Roma tocmai de acest pericol, spunând că oamenii cu motive ascunse „amăgesc inimile celor fără răutate prin cuvinte dulci și vorbiri frumoase” (Romani 16.18). Sufletele neconsolidate sunt adesea influențate de cuvinte pompoase, care par a fi spirituale și cred că elocvența este spirituală. Un exemplu în acest sens sunt astăzi sectele creștine. Învățăturile lor rele sunt de obicei învelite într-un exterior frumos de cuvinte eufonice. Cei care învață acest tip de „rătăcire vicleană” (Efeseni 4.14) au adesea o înfățișare atrăgătoare, iar acest lucru poate fi și el înșelător. „Imeneu” (= „cântec de nuntă”) și Filet (= „preaiubitul”) sunt exemple în acest sens (2 Timotei 2.17). Semnificația numelor lor sugerează că acești oameni erau drăguți și amabili - dar, în realitate, ei au distrus credința unora prin învățăturile lor false (2 Timotei 2.18)! Henry Edward Hayhoe (1881-1962) a spus cu îndreptățire: „Ferește-te de oamenii de treabă; prețuiește-i pe cei credincioși (fidei)”.

Versetul 5

Coloseni 2.5: Pentru că, în adevăr, dacă în trup sunt absent, totuși cu duhul sunt împreună cu voi, bucurându-mă și văzând ordinea voastră și tăria credinței voastre în Hristos.

Pavel s-a bucurat că credincioșii din Colose au ținut cu tărie la adevăr. El a recunoscut acest lucru văzând „ordinea” lor și „tăria” credinței lor în Hristos - dovadă că ei nu adoptaseră doctrine false. Cu toate acestea, ei erau în pericol de a ceda înaintea lor, iar acest lucru era un motiv de îngrijorare pentru apostol.

Remediul (versetele 6,7)

Versetele 6,7

Așa cum am menționat mai devreme, pentru fiecare capcană, pe care dușmanul o aruncă în calea credincioșilor, Pavel numește un antidot potrivit, pentru a contracara ispitirea în cauză. Remediul său împotriva cuvintelor convingătoare ale celor care voiau să-i ademenească cu învățături străine a fost:

Coloseni 2.6,7: Deci, după cum L-ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să umblați în El, înrădăcinați și fiind zidiți în El și întăriți în credință, după cum ați fost învățați, prisosind în ea cu mulțumire.

Așa că ei trebuiau să rămână la ceea ce știau și fuseseră „învățați” și să „umble” în acestea. Așa „cum” începuseră, tot așa trebuiau să continue. În loc să caute adevăruri noi, ei trebuiau să fie „în rădăcinați și zidiți” și „consolidați” în adevărul pe care îl primiseră. [În greacă,] „în rădăcinat”

este la trecut, dar „zidit” este la prezent. Așa că Pavel dorea ca ei să fie edificați în ceea ce li s-a dat. Ei nu trebuiau să lase pe nimeni să-i descurajeze, oricât de convingător ar fi fost discursul lor (compară cu Galateni 1.8,9). Ei trebuiau să înțeleagă că toate comorile înțelepciunii le fuseseră date în taina lui Dumnezeu; nu exista un adevăr mai înalt, pe care l-ar fi putut primi. Acest adevăr este suficient pentru a ne umple și a ne satisface inimile și mințile și pentru a provoca în noi o „mulțumire care se revarsă”.

2. Raționalismul filosofic (versetele 8-10)

Versetul 8

A doua caracteristică periculoasă a acestor învățători falși era raționalismul filosofic, adică ei se bazau pe rațiunea umană pentru lucrurile divine. Filosofia înseamnă „dragostea de cunoaștere”. Nu este greșit să năzuim după cunoaștere; Pavel s-a rugat în Coloseni 1.9 ca ei să fie umpluți „de cunoștință”. Pericolul este de a căuta cunoașterea în afara revelațiilor pe care Dumnezeu le-a dat prin apostolii și profeții Noului Testament. Este exact ceea ce au făcut acești falși învățători: au încercat să adauge filosofie la Evanghelie, dar aceasta nu era decât lucrarea minții omenești în lucrurile lui Dumnezeu. Ca urmare, ei au deviat de la adevăr cu multe învățături false. De aceea, Pavel i-a avertizat pe credincioșii din Colose:

Coloseni 2.8: Vedeți să nu fie nimeni care să vă fure prin filosofie și amăgire deșartă, după tradiția oamenilor, după cunoștințele elementare ale lumii și nu după Hristos.

Așa cum Pavel accentuează aici, consecința tristă a acestei învățături constă în aceea că în cele din urmă credincioșii sunt îndepărtați de Hristos.

Pavel demască această învățătură filosofică ca fiind o „amăgire deșartă²”, deoarece ea favorizează mândria omului. Deoarece ea rezultă din mintea omului, un astfel de raționament uman nu ține cont de faptul că omul în carne și oase și-a găsit sfârșitul sub judecata lui Dumnezeu pe cruce, așa cum o face Evanghelia, pe care a predicat-o Pavel (Romani 6.6; 8.3). Acest mod pur uman de a învăța face din omul în carne și oase ceva. Ea vede ceva bun în om și caută să înnobileze carnea; și astfel servește în mod fraudulos vanității omului. De aceea, această doctrină filosofică este numită și „amăgire deșartă”.

Faptul că creștinii caută cunoașterea lucrurilor vieții la filosofii greci neconvertiți arată clar că ei nu înțeleg că „omul natural nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual” (1 Corinteni 2.14). Spus simplu: acești filosofi lumești nu-i pot da creștinului adevărul, pentru că ei nu-l au! Tot ce pot oferi mai bun este doar rațiunea umană. Ei pot presupune că posedă cunoștințe spirituale superioare, dar în realitate acestea sunt doar „elemente ale lumii”. „Grecii caută înțelepciunea” (1 Corinteni 1.22), dar această înțelepciune este „înțelepciunea veacului de acum” (1 Corinteni 2.6). În afară de aceasta, o mare parte din înțelepciunea lor lumească este plină de incertitudine: fiecare nouă generație de filosofi o contrazice de obicei pe cea anterioară, astfel încât cel care caută înțelepciunea nu are nicio speranță adevărată, pe care sufletul său se poate odihni. Dacă ne lăsăm atrași de filosofie și de înțelepciunea oamenilor, vom fi curând plini de ele, iar Hristos va fi lăsat pe dinafară.

² Nota redacției: „deșartă” ar putea fi tradus și prin: „nul, lipsit de importanță”.

Versetele 9,10

În contrast cu aceasta, în Hristos „locuiește cu adevărat toată plinătatea Dumnezeirii”:

Coloseni 2.9,10: Pentru că în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii; și voi sunteți împliniți în El, care este Capul oricărei stăpâniri și autorități, ...

În Hristos cel înălțat este tot ceea ce am putea avea nevoie sau dori vreodată. Dacă căutăm „înțelepciune”, o avem în El (1 Corinteni 1.30) și în taina lui Dumnezeu (Coloseni 2.3). Nu trebuie să ne adresăm filosofilor lumești pentru a găsi iluminarea. De aceea, Pavel spune că credincioșii sunt „[desăvârșiți] împliniți în El”. În ceea ce privește poziția noastră în fața lui Dumnezeu și partea noastră în Hristos, pur și simplu nu s-ar mai putea adăuga nimic.³

Dacă vreunul dintre credincioșii din Colose credea că îngerii sunt cu adevărat ceva cu totul deosebit și că ar trebui admirați (așa cum propagau acești învățători), acesta trebuia să înțeleagă că Hristos este Creatorul tuturor acestor ființe (Psalmul 104.4) și, în calitate de Creator, El este „Capul oricărei stăpâniri și autorități”. Acest lucru dovedește că El este incomparabil mai presus de ei. De fapt, poziția acestor ființe îngerești înaintea lui Dumnezeu este chiar mai joasă decât cea a unui creștin credincios! Ca fii ai lui Dumnezeu în noua ordine a creației, noi ne aflăm într-o poziție mult mai înaltă decât cea a îngerilor. Deoarece Dumnezeu „ne-a așezat împreună cu El în locurile cerești, în Hristos Isus”, suntem plasați „mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie” (Efeseni 2.6; 1.21). Îngerii sunt de fapt slujitorii noștri, pe care Dumnezeu îi însărcinează să ne ajute în diferite situații de viață (Evrei 1.14). Nu se spune că suntem desăvârșiți în aceste ființe; suntem desăvârșiți în Hristos. În afară de aceasta, ca membri ai trupului lui Hristos, noi suntem uniți într-un mod special cu Hristos ca și Cap, prin Duhul Sfânt care locuiește în noi - dar îngerii nu au această legătură cu Hristos.⁴

Remediul (versetele 11-15)

Versetele 11,12

Remediul pentru toate aceste raționamente și speculații omenesti în lucrurile lui Dumnezeu este să înțelegem semnificația morții și învierii lui Hristos. Pavel prezintă aceasta aici spunând:

Coloseni 2.11,12: ... în care ați și fost circumciși cu o circumcizie nefăcută de mână, în dezbrăcarea trupului cărnii, în circumcizia lui Hristos; fiind înmormântați împreună cu El în botez, în care ați și fost înviați împreună cu El, prin credința în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morți.

Deoarece gândurile filosofice sunt false și înjosesc Persoana și lucrarea lui Hristos, este evident că aceste gânduri provin de la omul în carne, adică din întreaga ordine a vieții după felul naturii păcătoase căzute a omului. Dumnezeu l-a condamnat pe omul în carne (pe care Pavel îl numește „trupul cărnii”) prin moartea lui Hristos (pe care o numește „tăierea împrejur a lui Hristos”) și l-a pus deoparte ca fiind lipsit de valoare. Prin urmare, prin moartea lui Hristos, Dumnezeu a

³ Coloseni 1.19 se referă la plinătatea Dumnezeirii care a locuit în Hristos, atunci când El a fost pe pământ ca Om. În Coloseni 2.9, pe de altă parte, plinătatea Dumnezeirii se referă la Omul glorificat în înălțime.

⁴ Observă: Coloseni 2.10 se referă la îngerii aleși în diferitele lor funcții, în timp ce Coloseni 2.15 se referă la diferitele clase de îngeri căzuți.

judecat tot ceea ce are legătură cu omul în carne - de la păcatele sale cele mai rușinoase până la meditațiile sale filosofice despre așa-zisa cunoaștere superioară. Astfel, moartea lui Hristos a pecetluit sfârșitul juridic al omului în carne în fața lui Dumnezeu (Romani 6.6; 8.3). Moartea Domnului nu numai că a eliminat roadele naturii păcătoase căzute (păcatele credinciosului), dar a condamnat și rădăcina care a produs acele păcate și a înlăturat totul dinaintea lui Dumnezeu.

În afară de aceasta, prin identificarea lor cu moartea lui Hristos, creștinii credincioși au fost „tăiați împrejur (circumciși) cu o tăiere împrejur nefăcută de mână”. Prin aceasta ei sunt înaintea lui Dumnezeu separați din punct de vedere juridic de orice legătură pe care au avut-o cândva cu carnea. Credinciosul este, de asemenea, văzut ca fiind „îngropat cu Hristos”, așa cum se exprimă în „botez”. Mai mult, el este văzut ca fiind „înviat împreună cu El”. Suntem astfel identificați în Hristos cu o ordine de viață cu totul nouă.

Așa cum am menționat mai devreme, Pavel folosește cuvintele „circumcizie” și „trup” într-un sens simbolic în acest pasaj. Cuvântul „trup” din acest pasaj se referă la întregul sistem de viață conform cărnii. De asemenea, s-ar putea spune și: „Suma [*body*] cunoașterii științifice” sau „Suma [*body*] cunoașterii medicale”, etc. John Alfred Trench (1839-1922) o explică în felul următor:

„Trupul păcatului” este întregul său sistem și efect, forță, așa cum spunem: întregul curs [*body*] al unui râu. [...] Este vorba de întregul sistem și de totalitatea lui.⁵

J.N. Darby spune:

El [Pavel] consideră că totalitatea și sistemul păcatului din om este un trup, care a fost nimicit prin moarte.⁶

Edward Dennett spune ceva similar:

Se poate desigur spune că „trupul păcatului” este totalitatea păcatului în energia sa dominantă.⁷

Așadar, Pavel nu vorbește aici despre corpul uman.

Concluzia practică a morții și învierii lui Hristos aplicată credincioșilor este: creștinii credincioși au terminat (în ceea ce privește natura lor) cu carnea. „Botezul” lor exprimă acest lucru (Coloseni 2.12). Prin urmare, ei resping tot ceea ce are de-a face cu carnea și trăiesc acum pentru Dumnezeu, complet separați de vechea ordine a vieții. Transpus la situația cu care se confruntau credincioșii din Colose: ei trebuiau să respingă întregul sistem de doctrine raționaliste pe care învățătorii falși îl înființaseră, deoarece era din carne - și tot ceea ce are de-a face cu carnea trebuie să dispară din viața credinciosului.

⁵ J.A. Trench, „Romans 7.24,25” în *Truth for Believers*, vol. 2, Londra (Central Bible Truth Depot) ca. 1920, pag. 83.

⁶ J.N. Darby, *Betrachtung über Römer. Synopsis*, „Römer 6” Online la: www.bibelkommentare.de.

⁷ E. Dennett, *The Christian's Friend and Instructor*, Ediția 23, 1896, pag. 182.

Versetele 13-15

Pavel trece acum la ceea ce a fost realizat în noi și pentru noi prin moartea și învierea lui Hristos. El spune:

Coloseni 2.13-15: Și pe voi, care erați morți în greșelile și în necircumcizia cărnii voastre, v-a înviat împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile, după ce a șters înscrisul cu porunci, care era împotriva noastră, care ne era potrivnic, și l-a înlăturat din cale, pironindu-l pe cruce; dezbrăcând stăpânirile și autoritățile, le-a făcut de rușine în public, triumfând asupra lor prin cruce.

Așa cum am menționat mai devreme, credinciosul a fost „făcut viu” împreună cu Hristos într-o nouă sferă de viață în care trăiește pentru Dumnezeu (compară cu Efeseni 2.5). Versetul 13a se referă la păgânii necredincioși. Acest lucru este arătat de cuvintele „voi” și „voastre”, deoarece credincioșii din Colose erau o comunitate de păgâni convertiți. Versetul 14, dimpotrivă, se referă la iudeii credincioși; acest lucru este exprimat prin cuvântul „noi”. Pavel le vorbește compatrioților săi și se include pe sine.⁸ Pavel pune accentul pe trei lucruri deosebite, care rezultă din moartea și învierea lui Hristos:

- Cu privire la credincioșii: Lucrarea lui Hristos pe cruce a pus bazele iertării lor veșnice. De aceea, Pavel spune: „prin faptul că ne-a iertat⁹ toate greșelile”. Cunoașterea acestui lucru curăță conștiința de vină și dă bucurie credinciosului. Pavel menționează acest lucru pentru a arăta că, în această nouă sferă a vieții cu Hristos cel înviat, problema păcatelor credinciosului nu se mai pune niciodată - ea este rezolvată pentru totdeauna.
- Cu privire la rânduielile legale din iudaism, la care Israel era obligat, Pavel spune: „după ce a șters înscrisul cu porunci, care era împotriva noastră, care ne era potrivnic, și l-a înlăturat din cale.” Prin „noastră” aici se înțelege din nou credincioșii iudei, căci înscrisul cu porunci nu a fost niciodată îndreptat împotriva păgânilor. Ei nu se supuseseră niciodată obligațiilor legale ale vechiului legământ. În zilele lui Moise, israeliții și-au pus „înscrisul” (semnătura, ca să spunem așa) sub obligațiile Legii, afirmând: „Vom face toate cuvintele pe care le-a spus Domnul” (Exodul 24.3). Prin sângele unei jertfe, Moise a confirmat că Israel se angajase în acest legământ legal și, prin urmare, era legat de el (Evrei 9.18-21). Istoria arată că, din nefericire, ei au încălcat Legea în toate privințele (Faptele apostolilor 7.53). Prin urmare, aceste statute erau „împotriva” lor în sens acuzator.

Însă, prin lucrarea Sa desăvârșită de pe cruce, Hristos nu numai că a luat asupra Sa blestemul Legii încălcate (Isaia 53.8b; Galateni 3.13; Psalmul 88), ci moartea Sa a abolit și obligațiile legale ale Legii, la care Israel se supusese. Acest lucru nu înseamnă că Legea a fost abolită; ea se aplică încă poporului lui Israel și păcătoșilor necredincioși (1 Timotei 1.8-10). Legea nu este moartă și desființată, ci credinciosul este cel care este mort și a dispărut - fiind identificat cu moartea lui Hristos (Romani 6.2-8). Credinciosul, care crede în Domnul Isus Hristos, a fost „făcut mort față de Lege” (Romani 7.4-6), iar Legea nu

⁸ Acest lucru nu este neobișnuit în scrierile lui Pavel (compară cu Efeseni 1.12,13; 2.1-3,17, etc.).

⁹ „Nouă” se referă aici atât la iudei, cât și la păgâni.

poate fi aplicată unei persoane moarte (Romani 7.1). Prin urmare, întregul sistem juridic este suspendat pentru orice iudeu care crede în Hristos. Moartea lui Hristos a „îndepărat obligația” (nu Legea, ci „înscrișul cu porunci, care era împotriva noastră”) „și l-a înlăturat din cale”. Pavel, care este un iudeu credincios, folosește aici cuvântul „noastră” pentru a arăta de ce el și compatrioții săi credincioși au fost eliberați. El adaugă: „pironindu-l [înscrișul] pe cruce”. Aceasta se referă la acuzația care li se aducea iudeilor, pentru că nu au respectat Legea. Legea a fost suspendată, iar acest fapt a fost proclamat public. Aceasta face aluzie la obiceiul roman de a bate în cuie pe cruce o inscripție cu infracțiunile unui criminal, pentru ca toată lumea să știe ce infracțiune a comis (compară cu Ioan 19.19-22).

- Cu privire la dușmanii noștri spirituali, Pavel spune: „după ce a dezbrăcat (adică a dezarmat complet) stăpânirile și autoritățile”. Aceasta se referă la faptul că ființele îngerești căzute (care se ridicaseră împotriva lui Hristos) au fost înfrânte definitiv și complet. Ele au încercat să Îl împiedice pe Domnul să facă voia Tatălui Său, mergând la cruce și bând paharul judecății. El a biruit aceste puteri ale răului prin simpla ascultare (Ioan 18.11; 19.17). După ce a obținut o victorie clară asupra lor pe cruce (Coloseni 2.15) și în mormânt (Evrei 2.14), Hristos este acum înălțat peste acești dușmani spirituali. Deși au fost deja înfrânți, acești acoliți răi ai lui satan nu sunt încă în iad. În prezent, ei se opun sfinților, care trăiesc în comuniune cu Dumnezeu în noua sferă de viață în care au fost introduși prin învierea și aducerea la viață cu Hristos. Acești dușmani luptă împotriva libertății credincioșilor și a bucuriei lor de a avea parte de Hristos în locurile cerești. Dar, pentru că Domnul a sfărâmat puterea vrăjmașilor, noi suntem acum înzestrați cu „armura lui Dumnezeu”, astfel încât să putem trăi în părtășie neîntreruptă cu Dumnezeu (Efeseni 6.10-18).

3. Ritualismul iudaic (versetele 16,17)

Versetele 16,17

Al treilea pericol, care amenința progresul spiritual al credincioșilor din Colose, era ritualismul iudaic. Pavel spune:

Coloseni 2.16,17: Deci nimeni să nu vă judece pentru mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare sau de lună nouă sau zile de sabbat, care sunt o umbră a lucrurilor ce aveau să vină; dar trupul este al lui Hristos.

Acești învățători falși aveau probabil un trecut iudaic, dar aveau învățături deviate. Creștinii iudei erau scutiți de rânduielele Legii la care fuseseră legați cândva, deoarece „muriseră împreună cu Hristos” (Romani 6.8; 7.4). Prin urmare, ei nu trebuiau să lase pe nimeni să-i pună din nou sub incidența acestor rânduielele legaliste. Moartea lui Hristos a pus capăt tuturor legăturilor lor cu acest sistem juridic. Pavel folosește aici cuvântul „a judeca” în legătură cu cei care îi criticau pe credincioșii care își înțeleseseră libertatea în Hristos. Așadar, credincioșii din Colose nu trebuiau să se lase influențați de criticile celor care nu renunțaseră la iudaism (Galateni 5.1).

Pavel menționează apoi câteva cuvinte speciale: „mâncare”, „băutură”, „sărbătoare”, „lună nouă” și „sabbat”. Prin acești termeni, el a vrut să facă să se înțeleagă că credincioșii din Colose nu au fost eliberați doar de Legea celor zece porunci, ci și de legile ceremoniale, rânduielele și ritualurile care caracterizează iudaismul ca sistem. Acele lucruri erau „o umbră a lucrurilor

viitoare”, care au venit în Hristos. În vremurile Vechiului Testament, lumina lui Dumnezeu strălucea asupra Lui, iar toate formele și ceremoniile din ordinea levitică despre cum să te apropii de Dumnezeu nu erau decât umbre pe care El le arunca înaintea. Dar acum, deoarece Hristos a venit, aceste forme și umbre au făcut loc adevăratei realități. Pavel subliniază acest lucru adăugând: „dar trupul este al lui Hristos.” El nu se referă la trupul fizic al lui Hristos sau la trupul spiritual al lui Hristos, din care fac parte credincioșii. Mai degrabă, el folosește cuvântul „trup” pentru a indica faptul că Hristos este realitatea care aruncă această umbră. F.B. Hole spune:

Dar trupul - adică substanța - este Hristos.¹⁰

De altfel, cuvântul „corp (trup)” este folosit în șase moduri diferite în această epistolă:

- pentru trupul spiritual al lui Hristos (Coloseni 1.18,24; 2.19; 3.15).
- pentru trupul fizic al Domnului (Coloseni 1.22)
- pentru trupul glorificat al Domnului (Coloseni 2.10)
- pentru sistemul cărnii ca entitate judecată de Dumnezeu (Coloseni 2.11)
- pentru natura lui Hristos în timpul Vechiului Testament, care aruncă o umbră a lucrurilor bune care vor veni (Coloseni 2.17)
- pentru trupurile credincioșilor (Coloseni 2.23).

Deoarece aceste modele și umbre au făcut loc naturii reale în Hristos, sistemul iudaic, cu formele și ritualurile sale, și-a îndeplinit scopul de a arăta spre Hristos. A învăța că creștinii ar trebui să se apropie de Dumnezeu prin forme și ritualuri exterioare, ca în iudaism, înseamnă a nega adevărul care a ieșit la lumină prin moartea și învierea lui Hristos. Creștinii greșesc de secole în această privință. În loc să vadă lucrurile iudaice ca fiind împlinite în Hristos și de prisos în închinarea creștină, majoritatea grupurilor creștine își modelează închinarea după modelul iudaic, amestecând principiile și practicile iudaice cu cele creștine. Rezultatul este un amestec constituit din ambele. Dar nu aceasta este ceea ce Dumnezeu a intenționat vreodată pentru închinarea creștină.

Bisericile din creștinătate trec cu vederea învățătura simplă a Scripturii, care arată că Cortul din pustie este o imagine a adevăratului Loc preasfânt, în care creștinii credincioși au acum acces prin Duhul Sfânt (Evrei 9.8,9,23,24). În schimb, ei folosesc Cortul din pustie și Templul din Vechiul Testament ca model pentru bisericile lor. Practic, ei adoptă multe lucruri din rânduiala iudaică pentru locurile lor de cult și pentru serviciile lor divine, de exemplu:

- Aceștia folosesc templele și catedralele obișnuite ca lăcașuri de cult.
- O categorie specială de bărbați oficiază în numele congregației (clerul).
- Ei folosesc [și pun accent exagerat] instrumentele muzicale pentru a susține serviciul divin.
- Un cor cântă.
- „Clerul” și membrii corului [în America] poartă veșminte speciale.
- Se practică zeciuiala.
- Se respectă zilele sfinte și sărbătorile religioase etc.

¹⁰ F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments*, vol. 4: *Galaterbrief - Philemonbrief*, Hückeswagen (CSV) 1998, „Kolosser 2”, pag. 166.

Capitolul 2

Multe dintre aceste lucruri iudaice au fost oarecum modificate pentru a se potrivi unui context creștin, dar ele poartă încă semnele specifice iudaismului. Deoarece acest amestec de principii și practici iudaice și creștine a pătruns în mărturia creștină și a fost practicat atât de mult timp, este considerat de către mase ca fiind idealul lui Dumnezeu. Ele sunt apărate și susținute cu tărie de creștini sinceri (dar rătăciți). Însă, amestecul acestor două ordine diferite a distrus specificul lor, iar ceea ce rezultă din acest amestec nu este nici iudaic, nici creștin.

Remediul

În Coloseni 2.16 și 17, Pavel prezintă remediul pentru aceasta: credincioșii din Colose nu ar trebui să se lase convinși de nimeni că trebuie să încorporeze în închinarea lor creștină ordinea iudaică de apropiere de Dumnezeu. Indiferent de forma în care este împachetat iudaismul - fie că este vorba de iudaismul autentic din sinagogi, fie de amestecul cvasi-iudaic din bisericile creștinătății - iudaismul nu-și are locul în creștinism. Dacă cineva se ține de această ordine exterioară de apropiere de Dumnezeu, există pericolul ca percepția spirituală a creștinului să fie „amorțită”, iar creșterea și progresul său să fie îngreunate. Rezultatul: credinciosul rămâne un „copil” [spiritual]. Acesta a fost cazul celor cărora le-a fost scrisă epistola către Evrei (Evrei 5.11-14).

4. Mysticism (versetele 18.19)

A patra caracteristică a învățătorilor falși era misticismul. În acest context, definim misticismul ca fiind o învățătură care se presupune că ar conține mesaje ascunse și secrete, care îl conduc pe cel care o înțelege spre o (presupusă) cunoaștere și spiritualitate superioară. Acest tip de învățătură urmărea să-i impresioneze pe credincioși cu idei fanteziste și noi, care dădeau impresia că sunt cu adevărat spirituale. Dar, în realitate, acest lucru i-a făcut pe credincioși să se îndepărteze de Hristos în nevoile lor spirituale și le-a împiedicat progresul spiritual.

Versetul 18

De aceea Pavel i-a avertizat pe credincioșii din Colose:

Coloseni 2.18: Nimeni să nu vă facă să pierdeți premiul, făcându-și voia lui însuși în smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în cele pe care nu le-a văzut, îngâmfat zadarnic prin gândirea cărnii sale ...

În aceste versete, Pavel abordează în mod special mândria de a poseda cunoștințe spirituale mai înalte - adică ceva ce depășea ceea ce apostolii le-au transmis credincioșilor. Întrucât întregul adevăr fusese deja revelat prin proclamarea tainei lui Dumnezeu (Coloseni 2.3), afirmațiile acestor învățători erau false.

Pentru a-i ajuta pe credincioșii din Colose să vadă pe acești învățători cine erau cu adevărat, Pavel expune modul în care ei încercau să atragă atenția ascultătorilor lor: sub pretextul „smereniei”, ei dădeau impresia că sunt adevărați slujitori ai lui Dumnezeu. Smerenia este o virtute creștină, care ar trebui să-i caracterizeze pe toți credincioșii. Dușmanul știe acest lucru și îi lasă pe acoliții săi să facă un spectacol frumos din ea - dar în cazul acestor oameni nu a fost nimic mai mult decât o falsă smerenie. Din nefericire, smerenia prefăcută este în general bine primită de creștini. Atunci când învățătorii falși își prezintă gândurile cu fraze spirituale înalte, trăind în același timp o viață aparent sfântă și smerită, credincioșii neconsolidați cad adesea în plasă.

Falsa smerenie a acestor mistici includea și „închinarea la îngeri”. Dar prin această practică s-au demascat. Deoarece aceste creaturi, care nu sunt decăzute, nu păcătuiesc și nu fac decât voia lui Dumnezeu, intenția lui Dumnezeu în această privință este clară: credincioșii trebuie să refuze să se închine îngerilor (compară cu Apocalipsa 22.8,9). Așadar, acești mistici făceau ceva pe care Dumnezeu îl denumește categoric ca nefiind bun. Ei se amestecau în lucruri nevăzute, despre care nu știau nimic, iar ideile și gândurile lor erau pură imaginație și speculații. În afară de aceasta, prin smerenia lor aleasă de ei și prin închinarea lor la îngeri, ei au negat noua ordine a creației, care a rezultat din moartea și învierea lui Hristos. Așa cum am menționat deja, acum există o nouă generație de oameni sub conducerea lui Hristos, a cărei poziție este superioară celei a îngerilor. Prin urmare, oamenii nu mai sunt ființe subordonate în creștinism. De aceea este total nepotrivit pentru creștinii credincioși să se supună acestor creaturi inferioare. Dacă îngerii sunt subordonați creștinilor credincioși, de ce ar trebui creștinii credincioși să li se închine?

Trăsătura caracteristică a învățăturilor mistice este, fără îndoială, expresiile vagi și nebuloase cu care sunt prezentate ideile. Cei care sunt impresionați de o astfel de învățătură consideră, de obicei, aceste expresii vagi ca fiind un adevăr profund. Dar Pavel spune că ideile noi sunt de fapt „gândirea cărnii lor”, care este „îngâmfată”. Așadar, în spatele aparentei lor smerenii se ascundea mândria spirituală! Așa cum am menționat în introducere, un om este atras de aceste lucruri, pentru că prin ele se poate distinge, prin faptul că posedă [aparent] o cunoaștere în lucruri divine, pe care alții nu o au. Își poate impresiona prietenii cu ideile sale pompoase, iar acest lucru îi alimentează mândria.

Versetul 19

Coloseni 2.19: ... și neținându-se strâns de Capul, din care tot trupul, hrănit și strâns unit prin încheieturi și legături, crește cu creșterea de la Dumnezeu.

Rezultatul acestei fațade pseudo-spirituale: mulți creștini se lasă, din păcate, derutați de aceste „noutăți” și nu se mai „țin strâns de Capul”. Adică, ei încetează să mai privească la Hristos, Capul lor, pentru a primi îndrumare și hrană spirituală de la El, și se preocupă cu lucruri care, în realitate, îi îndepărtează de El. Orice călăuzire adevărată și orice hrană spirituală vin de la Hristos și noi trebuie să privim la El pentru ele, dar noi le primim prin „încheieturile și legăturile” trupului, adică prin mădularele pe care El le folosește pentru a ne împărtăși adevărul (Efeseni 4.16). Hrana spirituală nu vine de la mădularele trupului, ci de la Domnul prin intermediul mădularelor trupului. Ca mădulare, suntem în mod necesar dependenți unul de altul, dacă vrem să ne satisfacem nevoile spirituale. Rezultatul acestei slujbe este că, practic, credincioșii sunt „uniți” în dragoste și că ei cresc împreună „creșterea lui Dumnezeu”. Scopul oricărei slujbe este ca credincioșii să crească în modul în care Îi place lui Dumnezeu. Nu vrem doar să creștem în doctrină și cunoaștere, oricât de importante ar fi acestea, ci vrem să creștem într-o creștere care vine de la Dumnezeu. Aceasta este adevărata maturitate spirituală.

Remediul

Cuvântul simplu și clar al lui Pavel către credincioșii din Colose a fost, că ei nu trebuiau să se lase împinși de nimeni în această direcție mistică, pentru că acest lucru i-ar fi făcut să „piardă premiul”, pe care îl vor primi, pentru că au păstrat cu credincioșie adevărul (Coloseni 2.18). Dacă credincioșii din Colose s-ar fi lăsat înșelați de această învățătură mistică și ar fi acceptat-o, dezvoltarea lor spirituală ar fi fost împiedicată. Concluzia lui Pavel: deoarece această învățătură nu era de la Dumnezeu și nu făcea decât să le pună piedici, nu trebuiau să se lase convinși de

„nimeni” să se preocupe cu o astfel de învățătură. Dacă se țineau strâns pe Capul, aveau tot ce le trebuia.

Identificarea credinciosului cu Hristos în moartea și învierea Sa (Coloseni 2.20-3.11).

Ajungem acum la partea practică a epistolei. Ea conține îndemnuri bazate pe adevărul că, în calitate de credincioși, noi am murit și am înviat împreună cu Hristos. Atunci când credincioșii aplică în mod practic acest adevăr important, nu numai că sunt feriți de cele patru pericole menționate în capitolul 2, dar atunci caracterul lui Hristos este, de asemenea, arătat în credincioși - ceea ce, la rândul său, este un răspuns la aspectul tainei lui Dumnezeu, așa cum el este prezentat în epistola către Coloseni: „Hristos în voi, speranța gloriei” (Coloseni 1.27).

Să ne folosim încă o dată la tipologia călătoriei lui Israel în pustie spre Canaan: adevărul, pe care îl întâlnim în acest pasaj, corespunde trecerii Iordanului de către Israel (Iosua 3-4). Iordanul este un simbol al morții lui Hristos. Când Israel intră în albia râului, vedem în aceasta faptul că credinciosul a murit împreună cu Hristos, iar când Israel părăsește albia râului și intră în țara Canaanului, aceasta corespunde credinciosului care a înviat împreună cu Hristos. În vremea aceea, copiii lui Israel au luat douăsprezece pietre din albia râului și le-au așezat pe malul acestuia în țara Canaanului, ca amintire. Acesta este un simbol al faptului că credinciosul a fost înviat și este așezat „în Hristos” în locurile cerești (Efeseni 2.6).

Implicațiile practice ale morții cu Hristos (versetele 20-23)

Versetele 20-23

Pavel vorbește mai întâi despre efectele practice ale faptului că credinciosul a murit împreună cu Hristos:

Coloseni 2.20-23: Dacă ați murit împreună cu Hristos față de cunoștințele elementare ale lumii, pentru ce, ca și cum ați fi încă în viață în lume, vă supuneți la rânduieli: „nu pune mâna, nu gusta, nu atinge!” (care sunt toate spre distrugere prin întrebuințare), după poruncile și învățăturile oamenilor (care au, în adevăr, o aparență de înțelepciune în închinare voită și în smerenie și în necruțare a trupului, nedându-i vreo onoare), pentru satisfacerea cărnii?

Dacă credincioșii au „murit” față de „elementele lumii” odată cu Hristos, de ce ar trebui să se supună la tot felul de rânduieli ale unei religii lumești, fie inventate de oameni, fie împrumutate din iudaism? Credinciosul este mort nu numai față de cele mai rele excese ale cărnii, ci și față de religia lumească. În general, creștinii nu au reușit să înțeleagă acest lucru și au adoptat în mod eronat multe rânduieli și obiceiuri carnale în serviciile lor de închinare. W. Kelly spune:

Într-adevăr, aceasta a fost întotdeauna marea eroare a creștinătății, care a considerat că ea trebuie să se întoarcă la rânduiei. ¹¹¹²

Faptul că acești învățători falși i-au încurajat pe credincioși să se preocupe cu rânduielele carnale ale unei religii pământești dovedea că ei predicau ceva ce nu făcea parte din adevăratul creștinism biblic. Pentru a-i ajuta pe credincioșii din Colose să vadă mai clar acest lucru, Pavel arată cât de nebunesc este să obții progrese spirituale prin prescripții carnale și practici ascetice (prin pedepsirea trupului, pentru a-l împiedica să asculte de poftele cărnii). El dă un exemplu de reguli și rânduiei, care însoțesc multe dintre aceste prescripții: „Nu pune mâna, nu gusta, nu atinge!”. Toate acestea sunt reguli omenești, pe care el le numește „porunci și învățături ale oamenilor”. Oamenii religioși rătăciți încearcă în zadar cu ele să supună carnea și să atingă o viață spirituală mai înaltă. O religie, care constă în a se încrede în prescripții și ritualuri exterioare, poate fi atrăgătoare pentru o persoană care „trăiește în lume”, dar este total nepotrivită pentru credinciosul care a cunoscut adevărul, că el a murit cu Hristos. Identificarea cu moartea lui Hristos l-a despărțit de toate acestea. Într-o paranteză, Pavel explică, că aceste lucruri nu sunt deloc spirituale, ci carnale, și „toate sunt spre distrugere prin întrebuintare”.

Așa cum am menționat mai devreme, un mod de viață ascetic refuză anumite lucruri corpului (mâncare, somn, confort natural etc.), pentru a purifica spiritul uman și a stăpâni pofta. Dar, în realitate, aceasta nu face decât să satisfacă carnea și să ne facă să credem că am făcut ceva laudabil. Firea mândră, decăzută, găsește o anumită satisfacție în încercarea de a stăpâni trupul; omul poate fi mândru de ceea ce a suferit. Într-o altă paranteză urmează explicația lui Pavel: aceste lucruri au, „în adevăr, o aparență de înțelepciune în închinare voită și în smerenie și în necruțare a trupului, nedându-i vreo onoare”. După paranteză, însă, el spune că toate aceste practici sunt doar „pentru satisfacerea cărnii”. În ciuda acestei aparențe de pseudo-spiritualitate, mii de călugări au dovedit deja că aceste lucruri nu pot controla pofta cărnii. Și-au înfometat trupul, l-au bătut, au făcut multe jurăminte serioase în fața lui Dumnezeu etc., dar nici o cantitate de voință și suferință fizică nu va schimba simțul carnal al cărnii [*flesh*]. Aceasta l-a învățat Domnul pe Nicodim, zicând: „Ce este născut din carne este carne” (Ioan 3.6). Adică, carnea nu se schimbă în om, indiferent de câte instrumente sunt folosite pentru a-i schimba înclinațiile. După toate aceste încercări de a îmbunătăți carnea, ea rămâne aceeași carne veche, care a fost întotdeauna.

În Coloseni 2.20-23, Pavel nu descrie un om care caută să fie mort. Este ceva ce Scriptura nu ne învață, dar, din păcate, mulți credincioși bine intenționați aspiră la o astfel de stare. Ei spun probabil: „Trebuie să murim față de noi înșine, pentru ca Hristos să trăiască în noi”. Adevărul este că creștinul a „murit împreună cu Hristos” (Coloseni 2.20). De asemenea, el a „murit față de păcat” (Romani 6.2) și „a murit față de Lege” (Romani 7.4). Toate acestea sunt o consecință a identificării sale cu moartea lui Hristos. Așadar, nu este vorba de a ajunge la moartea cu Hristos prin practici ascetice, ci de a avea puterea Duhului de a acționa din faptul că am murit cu El. Acest aspect este tratat în detaliu în Romani 6-8.

¹¹ W. Kelly, *Bemerkungen über den Brief an die Kolosser*, Hückeswagen (CSV) 1981, „Kapitel 3.1-11”, pag. 102.

¹² Reține: În creștinismul biblic există doar două rânduiei: botezul și Cina Domnului. Botezul este administrat o singură dată în viața unei persoane, iar frângerea pâinii la Cina Domnului trebuie să se facă săptămânal (Faptele apostolilor 20.7).

Tradus din *The Epistle of Paul to the Colossians. The Mystery – „Christ in You The Hope of Glory“*
Hamer Bay, Canada (Christian Truth Publishing) 2018
E-Book, Iulie 2018 (Versiunea 3.2)